

Opmerkingen in het kader van de openbare consultatie Regeling preventieve beveiligingsmaatregelen decentrale bestuurders

1) Het treffen van voorzieningen in het kader van het Stelsel Bewaken en Beveiligen voorziet al sinds 1 juli 2014 (Stb. 2014, 230, artikelen I G, II E, III E, IV D, V I, VI I, VII F onder artikel 3.10c en VII Q) in de voorzieningen, zij het dat deze tekstueel een facultatief karakter lijken te hebben. De betreffende bepalingen zijn eveneens met een facultatief karakter opnieuw opgenomen in het voor de drie decentrale bestuurslagen op 1 januari 2019 in werking getreden Rechtspositiebesluit decentrale politieke ambtsdragers (Stb. 2018, 386, artikelen 2.3.1, 3.3.1, 4.3.1).

De voorgestelde regeling leidt, zoals bij vraag 4 in het IAK wordt gesteld, tot een imperatieve vergoeding als kosten worden gemaakt voor het treffen van de beoogde voorzieningen.

In die zin is het opnemen van de vergoeding en het stellen van een bedrag in de uitvoeringsregeling een verbetering. Deze past ook in de doelstelling van de in het vorige decennium al ingezette harmonisatie van de rechtspositie van de politieke ambtsdragers bij de decentrale bestuurslagen en het tevens geleidelijk aan doorvoeren van meer imperatieve rechtspositionele voorzieningen om het voorzien daarin te onttrekken aan het politieke discours waardoor dit zich meer zou kunnen concentreren op de kerntaken van de decentrale bestuursorganen.

2. Opmerkelijk is dat anders dan in 2014 en 2018 nu, nota bene in de vorm van een voetnoot (4: "De reden hiervoor is dat deze ambtsdragers, zoals raadsleden voor gemeenten, over het algemeen minder een publiek profiel hebben."), de leden van de hoogste bestuursorganen bij de decentrale bestuurslagen worden uitgezonderd van de imperatieve vergoeding door het expliciet noemen van bestuurders die het dagelijks bestuur uitoefenen bij de drie decentrale bestuurslagen, terwijl de facultatieve vergoeding voor hen blijft bestaan. Ook voor de volksvertegenwoordigers geldt dat zij in geval van de noodzaak hun woning willen voorzien van preventieve beveiligingsmaatregelen daarbij moeten voldoen aan het Politiekeurmerk Veilig Wonen.

Nog los van het ontbreken van een objectief onderbouwde argumentatie voor deze uitzondering, haalt deze ook de staatsrechtelijk bewuste keuze van de indeling van het Rechtspositiebesluit decentrale politieke ambtsdragers onderuit: per hoofdstuk afdeling 1: statenleden, raadsleden, leden algemeen bestuur; afdeling 2: commissaris van de Koning, burgemeester en wethouders, voorzitter en leden dagelijks bestuur; afdeling 3: gemeenschappelijke bepalingen (voor de belanghebbenden in de afdelingen 1 en 2, GH).

Bovendien is het risico van het hebben van een publiek profiel voor de 'bestuurders' niet vanaf dag 1 van hun ambtsuitoefening aanwezig, maar treedt dit in de loop van de benoemings-/zittingstermijn op.

3. In het tweede lid van de drie beoogde artikelen is voorzien dat "Indien het woonadres van de (belanghebbende) gedurende de uitoefening van diens functie wijzigt, en de (belanghebbende) heeft al gebruik gemaakt van de aanspraak, bedoeld in het eerste lid, ontstaat die aanspraak nogmaals voor de woning waar de (belanghebbende) diens nieuwe woonadres heeft."

Ook hiervoor ontbreekt een argumentatie terwijl die wel degelijk is af te leiden uit de Provinciewet, Gemeentewet en Waterschapswet namelijk dat de respectievelijke bestuurders een woonplicht hebben binnen de provincie, resp. gemeente, resp. ingezetene zijn van het waterschap. Deze kan tot gevolg hebben dat betrokkene in eerste instantie verhuist naar een tijdelijke woning en vervolgens naar een definitieve woning. De volksvertegenwoordigers wonen vanaf de dag van hun beëdiging per definitie binnen de provincie, gemeente, het waterschap waardoor bij hen geen sprake zal zijn van huisvesting.

Bovendien is de dubbele vergoeding een afwijking van de aanspraken op een verhuisvergoeding. In het Rechtspositiebesluit decentrale politieke ambtsdragers is met ingang van 1 januari 2019 afgezien van de voor burgemeesters voordien op grond van het toenmalige Rechtspositiebesluit burgemeesters wel gebruikelijke dubbele verhuiskostenvergoeding indien hij na de verhuizing naar een tijdelijke woning binnen de gemeente verhuisde naar een definitieve woning en derhalve beperkt tot een eenmalige vergoeding.

Uit de formulering in het eerste lid van de artikelen 2.2.7, 2.3.7 en 2.4.7 is bovendien af te leiden dat deze vergoeding alleen wordt verleend bij de eerste verhuizing naar de nieuwe standplaats. Verhuiskosten naar een definitieve woning worden niet vergoed en liggen over het algemeen ruim boven de € 2.000,- die voor een nieuwe voorziening op grond van de beoogde beveiligingsmaatregelen.

Overwogen zou kunnen worden de vergoeding voor beveiligingsmaatregelen ook beschikbaar te stellen voor de volksvertegenwoordigers voor wie immers in de artikelen 2.3.1, 3.3.1 en 4.3.1 van het Rechtspositiebesluit decentrale politieke ambtsdragers is voorzien in het vergoeden van ten behoeve van een veilige woon- en werkplek gemaakte kosten in het kader van het stelsel bewaken en beveiligen.

4. In de Monitor Integriteit en Veiligheid 2020 wordt aangegeven dat de dagelijkse bestuursleden meer last hebben van agressie en geweld, maar dat neemt niet weg dat in de monitor ook wordt gemeld "Politieke ambtsdragers zijn volgens de geïnterviewden het meest kwetsbaar voor situaties van agressie en geweld wanneer er een persoonlijk beroep op hen wordt gedaan om de belangen van burgers te dienen. Dit geldt voor zowel bestuurders als volksvertegenwoordigers." (pag. 51 van 97).

Gegeven het bepaalde in het meermalen genoemde eerste lid van de artikelen 2.3.1, 3.3.1 en 4.3.1 van het Rechtspositiebesluit decentrale politieke ambtsdragers is het niet meer dan logisch de beoogde vergoeding ook beschikbaar te stellen voor de volksvertegenwoordigers.

5 juli 2020
G.J.J.J. Heetman
G.J. v.d. Veenstraat 39
2264 DS Leidschendam
[@ gerard@heetman.eu](mailto:gerard@heetman.eu)
☎ +31 6 21256529